

Vil man gaa videre, yde større Bidrag fra det Offentliges Side, nu saa skal jeg ikke have Noget derimod; tror man at det er for Lidt, nuvel, saa forhøi Bølsbet; men Forslagsstillerne have troet, at vi ved at sætte Bidraget saa lavt og kun kræve et saa ringe Offer fra det Offentliges Side, som vi have gjort, have berebet Tanken en bedre Udsigt til at kunne slippe igjennem, end hvis vi havde stillet større Fordringer. Nu gjorde det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds endvidere den Indvending, at det kun er det legemlige Arbeides Mænd, vi tænke paa, og at vi ikke tænke paa det aandelige Arbeides Mænd, og han mente, at de Sidstnævnte ere i mange Henseender ringere stillede end det legemlige Arbeides Mænd, hvilket han særlig begrundede ved den Udvikling, som Industrien og i det Hele Haandteringerne heri Landet have, idet efter hans Mening Arbeidslønnen derigjennem stiger og Livsvilkkaarene forbedres for det legemlige Arbeides Mænd, medens det Samme ingenlunde kunde siges at være Tilfældet for det aandelige Arbeides Mænd. Nu vil jeg ganske i Almindelighed dog antage, at naar Udviklingen og Civilisationen i Landet skrider frem, saa maa dette ogsaa komme det aandelige Arbeides Mænd tilgode, men nærmere beset er det for Dieblirket paa ingen Maade Tilfældet, at det legemlige Arbeides Mænd ere gunstigere stillede end det aandelige Arbeides. Det kan maatte siges at være Tilfældet, forsaavidt de Førstnævnte ere beskædnere i deres Fordringer til Livet, men det er Noget, man maa se bort fra. Det kan ikke være Samsfundets Opgave at tilfredsstille de Fordringer til Livet, som de Paagjældende stille; men Samsfundet kan kun have de Fordringer til Livet for Die, som nødvendigtvis maa stilles. Tror man overhovedet, at Arbeidslønnen stiger derved, at Industrien, Haandteringerne og Virksomheden i det Hele gaar frem i Landet i det Omfang, hvori det er flet i den senere Tid, saa tager man temmelig meget fejl. Arbeidslønnen retter sig ikke derefter, og den Fortjeneste, som Industriens Udvikling bringer, tilflyder for den allerringeste Del Arbeiderklassen; den tilflyder for den allerførste Del Arbeidsgiverne, og det saavel paa Landet som i Byerne, saavel paa Agerbrugets som paa Industriens Omraade. Det er dem, som beriges derved; det er ogsaa dem, som høste Fordelen af den store Lødbeskyttelse, som ydes det indenlandske Arbeide. Det er den største Feiltagelse fra de Industridrivendes Side, naar man paa Nøder her i Kjøbenhavn og andre Steeder i Landet hører dem udtale, at Arbeiderne ville tjene ved, at Industrien beskyttes og paa den Maade gaar fremad. Nei, paa ingen Maade, det er de Industridrivende og navnlig de store Industridrivende, hvis Formue forøges derved, men Arbeiderne faae kun fra Gaanden i Munden derved. Den Klasse,

som har Krav paa, at Staten kommer den til Hjælp, at Staten tager sig af dens Unliggenheder, er den, som med et europæisk Udtryk hedder den sjerde Klasse, og ikke Andre, og derfor tror jeg, at det er rigtigt, at Forslaget kun opstiller Statsbidrag for denne Klasse. Deri tror jeg at være i Hovedtrækkene enig med det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen); thi saavidt jeg har opfattet hans temmelig vidt svævende Forslag, sigtede han ved sin Omtale af Arbeidsklassen under de forskjellige Forhold kun til den almindelige Arbeidsklasse. — For at holde mig til Spørgsmaalet om det andet Udsnit af Lovforslaget, undrer det mig, at der er et Moment, som man ikke har udtalt sig videre om, nemlig Forsørgelsen af Arbeidets Invalider. Dette er rigtignok taget med som et Bispunkt i Lovforslaget, og jeg tror, at der er ved de Bestemmelser, der ere medtagne i Lovforslaget, sørget paa en saa fyldestgjørende Maade for Arbeidets Invalider, at der ikke med Hensyn til dem vil kunne reises de Indvendinger, som med Hensyn til den almindelige Arbeidsklasse og med Hensyn til de egentlig Trængende ere reiste af det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds, nemlig at der ikke skulde være gjort Nok; men det glæber mig forsaavidt, at det ikke er blevet omtalt, som jeg deraf tør slutte, at Bestemmelserne i saa Henseende ikke have mødt Indvending fra nogen af de to ærede Talere, der ellers have udtalt sig mod Forslaget. Hvad Forslagets første Udsnit angaar, som omhandler Bestyrelsen, er der jo fra begge de ærede Talere, der have udtalt sig, gjort Indvendinger, og det undrede mig ikke, at disse Indvendinger ere fremkomne; thi jeg har faaet det Indtryk, at Indvendingerne mod det første Udsnit ere en Følge af, at de ikke synes om Loven i det Hele, og saa have de udstrakt deres Villie ogsaa til det første Udsnit. Nærede man nogen Tillid til, at denne Lov ikke blot skulde komme ud, men ogsaa virke gavnlig, vilde man vist ikke have saa meget mod det første Udsnit, som naar man tror, at den ikke vil virke gavnligt. Det er naturligt, at, naar man ikke antager, at den Foranstaltning, som ønskes sat i Værk, vil virke efter sit Diemed, er det Apparat, som tjener til at sætte den i Værk, alt for stort; det er jo en Selvfølge, og for saa vidt skal jeg give de ærede Medlemmer Ret i, at det første Udsnit maa staa og falde med det andet, og at der ingen Anledning er til at vedtage det første Udsnit, hvis man ikke vedtager det andet, men dertil tror jeg ogsaa, at Indvendingerne imod det første Udsnit i det Væsentlige maa indskrænkes. Den Stab af Embedsmænd, som begge de ærede Talere have anket over, kan jeg egentlig ikke finde i dette Forslag. Vil man betragte Agenterne, der skulle ansættes af Kommunerne, som Embedsmænd? Det tror jeg dog vil blive en lille Bisforretning for en Mand, og mere kan det aldrig blive; det staaar paa Grænserne